



KERK-KRANT

GELOOFSGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 67

Jaargang 9, nummer 30

27 juni 2021

***Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus
Eindhoven en alle andere geïnteresseerden***

Dertiende Zondag door het jaar

Maak het stil in jezelf. Denk aan mensen die je dierbaar zijn, die je nabij wilt zijn. Zo is God je nu nabij.

God zegent allen:

in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest. Amen.

Heb vertrouwen. Sta op!

In de lezingen van vandaag staat 'vertrouwen' centraal.

Er zijn mensen die het door omstandigheden moeilijk hebben om het hoofd boven water te houden. Het leven laat hen geen ruimte. Ze moeten verder. Er is geen keuze. Waar het voor deze mensen dan op aan komt is vertrouwen, heel veel vertrouwen en geloof. Geloven dat het beter wordt, geloven dat het leven hen niet klein krijgt.

Geloven dat ze niet levend dood worden gemaakt door de structuren van de samenleving. Er is geloof nodig om de sprong in het diepe te maken. Pas na gevallen te zijn, kun je opstaan. Pas als je alles durft los te laten, zie je een uitgestoken hand die je neemt.

Moge we in deze bezinning kracht



vinden om los te laten en te geloven in het echte leven.

Ik wens ons veel vertrouwen toe.

René Hornikx

Aanmelden voor de viering op Glorieux: Mensen die nog niet geweest zijn, hebben voorrang. Uw bericht liefst voor woensdag via mail: cjm.piscaer@gmail.com of telefoon 040-2262808 (Carla Piscaer) / of 06-50237483 (Jacques de Klerk).

Redactieadres: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Website: augustinus-eindhoven.nl

Eerste Lezing: Wijsheid 1,13-15.2,23-24

Wie zich overgeeft aan het leven, laat het leven zegevieren op de dood.

God heeft de dood niet gemaakt en Hij vindt geen vreugde in de ondergang van hen die leven, maar alles heeft Hij geschapen om te bestaan en de schepselen in de wereld zijn heilzaam; er is geen kruid bij dat verderf brengt en de onderwereld heerst niet over de aarde, want de gerechtigheid is onsterfelijk. God heeft immers de mens geschapen voor een onvergankelijk leven en Hij heeft hem gemaakt tot een beeld van zijn eigen eeuwigheid, maar door de afgunst van de duivel is de dood in de wereld gekomen en hij wordt ondergaan door diens aanhangers.

Vraag: Hoe kan het leven zegevieren op de dood?

Evangelie: Marcus 5,21-43

Twee vrouwen: de ene twaalf jaar oud, de ander twaalf jaar ziek. Als Jezus hen zegt dat ze op eigen benen kunnen staan, zetten ze de eerste schreden in hun eigen leven.

Toen Jezus weer met de boot overgestoken was, stroomde veel volk bij Hem samen. Terwijl Hij zich aan de oever van het meer bevond, kwam er een zekere Jairus, de overste van de synagoge. Toen hij Hem zag viel hij Hem te voet en smeekte Hem met aandrang: 'Mijn dochtertje kan elk ogenblik sterven, kom toch haar de handen opleggen, opdat ze mag genezen en leven.' Jezus ging met hem mee. Een



dichte menigte vergezelde Hem en drong van alle kanten op. Er was een vrouw bij die al twaalf jaar aan bloedvloeïng leed; zij had veel te verduren gehad van een hele reeks dokters en haar gehele vermogen uitgegeven, maar zonder er baat bij te vinden; integendeel het was nog erger met haar geworden. Omdat zij over Jezus gehoord had, drong zij zich in de menigte naar voren en raakte zijn mantel aan. Want ze zei bij zichzelf: 'Als ik slechts zijn kleren kan aanraken, zal ik al genezen zijn.' Terstond hield de bloeding op en werd ze aan haar lichaam gewaar, dat ze van haar kwaal genezen was.

Op hetzelfde ogenblik was Jezus zich bewust dat er een kracht van Hem was uitgegaan; Hij keerde zich te midden van de menigte om en vroeg: 'Wie heeft mijn kleren aangeraakt?' Zijn leerlingen zeiden tot Hem: 'Gij ziet dat de menigte van alle kanten opdringt en Gij vraagt: Wie heeft mij aangeraakt?' Maar Hij liet zijn blik rondgaan om te zien wie dat gedaan had.

Wetend wat er met haar gebeurd was, kwam de vrouw zich angstig en bevend voor Hem neerwerpen en bekende Hem de hele waarheid. Toen sprak Hij tot haar: 'Dochter, uw geloof heeft u genezen. Ga in vrede en wees van uw kwaal verlost.' Hij was nog niet uitgesproken, of men kwam uit het huis van de overste van de synagoge met de boodschap: 'Uw dochter is gestorven. Waartoe zoudt ge de Meester nog langer lastig vallen?' Jezus ving op wat er bericht werd en zei tot de overste van de synagoge: 'Wees niet bang, maar blijf geloven.' Hij liet niemand met zich meegaan, behalve Petrus, Jakobus en Johannes, de broer van Jakobus. Toen zij aan het huis van de overste kwamen, zag Hij het rouwmisbaar van mensen die luid weenden en weeklaagden. Hij ging naar binnen en zei tot hen: 'Waarom dit misbaar en geweent? Het kind is niet gestorven, maar slaapt.' Doch ze lachten Hem uit. Maar Hij stuurde ze allemaal naar buiten en ging met zijn metgezellen en de vader en moeder van het kind het vertrek binnen, waar het kind lag. Hij pakte de hand van het kind en zei tot haar: 'Talita koemi'; wat vertaald betekent: 'Meisje, Ik zeg je, sta op.' Onmiddellijk stond het meisje op en liep rond; want het was twaalf jaar. En ze stonden stom van verbazing. Hij legde hun nadrukkelijk op, dat niemand het te weten mocht komen, en voegde eraan toe, dat men haar te eten moest geven.

Vraag: Herken je het verlangen naar bevrijding in dit verhaal?

**Wij hebben Gods liefde die in ons is leren kennen
en vertrouwen erop.
Augustinus**

Overweging bij Marcus 5, 21-43 Aangeraakt om te leven

Twee verhalen zijn vandaag met elkaar vervlochten, maar ze horen bij elkaar. Het is een verhaal met veel symboliek en dan moet je een keuze maken. Vandaag kies ik voor het thema 'aangeraakt om te leven'. Eigenlijk een heel actueel thema. Wat hebben we het lang niet gemogen, elkaar aanraken, althans, de mensen die niet bij je huishouding horen. De coronacrisis lijkt op zijn retour, er zijn steeds meer versoepelingen. Wat ik bij mezelf wel merk, is dat het moeilijk is om weer terug te gaan naar wat voorheen heel normaal was. Want: we hielden afstand, waren in een lockdown, mochten geen bezoek ontvangen, droegen mondkapjes. Ik dacht terug aan de eerste coronagolf, toen de ene na de andere zuster op mijn werk in Tilburg overleed, in zes weken tijd, tien zusters. Afscheid nemen was niet mogelijk, de zusters bleven op hun kamer, aten op hun kamer, mochten niet naar de kapel. Ik denk ook aan de verpleeghuizen waar mensen in alle eenzaamheid stierven zonder iemand die hun hand vasthield, en verzorgers in pakken, klinisch en beschermend. Wat betekent mens zijn? Isolement, eenzaamheid, angst, somberheid, verdriet. Ik denk dat we er allemaal last van hebben gehad. Zeker mensen die toch al een klein netwerk hebben.

Misschien kunnen we ons nu beter voorstellen hoe het moet zijn voor die twee mensen uit het evangelie van vandaag. Twee vrouwen. De een nog jong, twaalf jaar, op de grens van volwassenheid in die tijd. Haar leven moest nog openbloeien, vruchtbaar worden. Maar ze is ziek, stervend, we weten niet waarom. Dan is er die andere vrouw, wat ouder, ze lijdt al twaalf jaar aan bloedvloeiing. Ze voelt het leven langzaam uit haar wegstromen. Een onreine vrouw, want in die cultuur is een menstruerende vrouw onrein, en daarmee onaanraakbaar.

Het meisje gaat dood en is daarmee ook onrein geworden. Twee onreine vrouwen. Nu heeft dat doodgaan in de bijbel een heel specifieke betekenis. In de bijbel betekent doodgaan of dood zijn: niet werkelijk zó tot leven komen dat het een menselijk of menswaardig leven wordt. Als je, zoals die vrouw, buiten de gemeenschap wordt geplaatst, genegeerd of doodgezwegen wordt, ben je in feite dood. Je leeft niet echt.

De oudere vrouw wil echter leven en heeft de moed om zelf in actie te komen. Ze slaagt erin Jezus' mantel aan te raken. Ze voelt meteen het effect, ze voelt aan haar lichaam dat ze genezen is. En Jezus voelt het ook, hij voelt een kracht van hem wegvloeien.

Op zijn beurt raakt Jezus het jonge meisje aan, ze was 'dood' en wordt weer mens. In beide gevallen is een taboe doorbroken. Jezus doorbreekt grenzen door aan te raken.

Ook wij hebben zo lang niet mogen aanraken, tot in het oneindige onze handen gewassen, in een boog om elkaar heen gelopen, afstand gehouden, bang om besmet te worden met het virus.

Een aanraking brengt iets teweeg. Hoe fijn is als je weer een knuffel mag geven, of ontvangen. Er gebeurt dan iets met je, je hoort weer bij de mensen, bij de gemeenschap. De isolatie wordt opgeheven. Een aanraking werkt helend.

Aanraken is ook een vorm van communicatie, in de kerk kennen we de rituelen van de handoplegging, zegening, ziekenzalving, zelfs bij de communie raken we elkaar even aan.

Een aanraking kan ontroeren, emoties oproepen waar woorden dat niet doen, kan mensen openen, vreugde en verdriet kunnen vrij stromen.

Jezus raakt aan en brengt twee mensen terug in de kring van mensen, hij heft de isolatie op. Zijn aanraking brengt het leven terug, heft de dood op. We zijn bedoeld om te leven en om elkaar het leven te geven, te gunnen. Een aanraking is daarbij van levensbelang.

Dat we dit maar nooit vergeten, coronacrisis of niet.

Annelies Rosier

Het leven gewogen (deel 5)

Al enkele lezers van deze korte rubriek hebben zelf dit boek aangeschaft en vinden het een geweldige verrijking. Ook een leesclub die deze teksten bestudeert, voelt zich verdiept. Enzo Bianchi is monnik maar heeft een heel ruim open leven. In het boek ervaar je dat hij van vele dingen geniet en daar ook een boodschap bij heeft om andere mensen gelukkig te maken. Maar als wetenschapper raakt hij over boeken bijna niet uitgepraat.



Enzo Bianchi

Boeken behoren volgens hem tot de essentiële bagage bij het ouder worden. In het bijzonder de boeken die we gelezen hebben toen we jong waren, maar die we nu, nu we oud geworden zijn, vanuit een ander gezichtspunt willen herlezen. In zekere zin beleven we ons leven opnieuw. En we ervaren een geweldige ruimte tussen toen en nu.

Boeken vormen een troost, ze nemen ons mee op reis, vooral als het moeilijk is geworden om ons te verplaatsen. Ze brengen gevoelens weer tot leven en nodigen uit tot dialoog. Veel zaken uit ons vroegere leven kunnen we herbeleven. Ik heb de gewoonte, schrijft Enzo Bianchi, om na het lezen van een boek een woordje aan de auteur te schrijven. Ik wil hem dan danken omdat hij mij geholpen heeft om dingen opnieuw te verstaan, om aan mezelf te werken, dat hij mij getroost heeft en dat hij er voor gezorgd heeft dat ik kon afdalen in mijn eigen binnenste. Dank aan de auteur omdat ik zonder hem armer zou zijn gebleven.

Voor oudere mensen kan lezen een vermoeiende bezigheid zijn geworden. Het boek zelf weegt wel wat en het kan vermoeiend zijn om het lang in de hand te houden. Natuurlijk kan een E-reader daarvoor de oplossing zijn. Persoonlijk ervaart Enzo Bianchi nog grote vreugde als hij een boek in zijn hand mag nemen, het mag openen en het met eigen handen kan omvatten. Hij zegt ook dat een boek een prachtig instrument is om te dialogeren, vooral omdat de dialoog op de oude dag minder vaak plaatsvindt. Lezen van een boek wordt verrijkt door er commentaar bij te geven. Zo leeft een boek verder. Het is juist om te beweren dat een boek meegroeit met wie het gelezen heeft. Wij savoureren een boek in ons binnenste, daarmee wordt het boek een welkome gast in onze belevingswereld.

We kunnen de overstap maken van ik en mijn boek naar het delen met vrienden, om hen in onze nieuwe ervaringen van het boek te betrekken.

Wordt vervolgd.

Dolf van der Linden osa

Als handen spreken

Je ziet ze vaker, handafdrukken van kinderen op papier, in veelkleurige verf. Dan verwondert het je hoe klein het handje nog is dat samen met het hele lichaam nog moet groeien tot volwassenheid. Toch heeft het al alle mogelijkheden van zoeken, pakken, vasthouden, geven en vooral strelen en aftasten. Ook als een mens in het donker niet goed kan zien, maakt hij gebruik van zijn handen. Om zich een beeld te vormen van de wereld die hem omringt.



Detail uit 'Terugkeer van de verloren zoon' van Rembrandt in de Hermitage.

Als de radeloze zieke vrouw op zoek is naar hulp, raakt ze Jezus aan. Ook Jezus raakt op zijn beurt het ingeslapen dochtertje van Jairus aan. Hun gebaar gaat gepaard met een appèl -aan Jezus en van Hem aan de Vader- dat onuitgesproken wordt gedaan. En dat toch kan worden gehoord, maar wel 'met andere oren'. Rembrandt heeft het fenomeen schitterend vastgelegd in zijn schilderij.

Lied zonder woorden. Bidden in stilte. Hoe blij is de ontdekking dat je gedachten weerklank vinden! En dat niet alleen, dat ze ook nog eens worden beloond!

"Vraagt en gij zult verkrijgen, zoekt en ge zult vinden, klopt en er zal worden opgedaan." Dank u, dank u, dank u wel, Lieve Heer.

Anita van der Kam

Priesterroepingen in Nederland

In de serie verhalen over mijn verzameling boeken en voorwerpen op het gebied van kerkgeschiedenis, wil ik u dit keer iets vertellen over het in 1955 in Den Haag verschenen boek *Priesterroepingen in Nederland. Proeve van een statistisch-sociografische analyse* van de hand van Dr. J.J. Dellepoort. De motivatie die de schrijver tot deze studie bracht, was zijn zorg over de dalende trend in het aantal priesterroepingen die hij waarnam. Als ik ruim

een halve eeuw nadat het boek verschenen is naar de belangrijkste getallen kijk, is deze bekommernis nauwelijks voor te stellen. Maar het perspectief van Dellepoort was zo anders dan het onze. In 1952 vonden er in Nederland 345 priesterwijdingen plaats. Volgens de website van de *Roerom* is in 2021 in de bisdommen Amsterdam-Haarlem, Den Bosch en Roermond in totaal één jongeman tot priester gewijd. Waarbij nog kan worden aangetekend dat deze wijdeling van buitenlandse afkomst was. Hoe anders was het in de tijd van Dellepoort.

De schrijver heeft voor dit werk een enorme hoeveelheid cijfermateriaal verzameld, bewerkt en geanalyseerd. Gezien de omvang, diepgang en de degelijkheid van dit proefschrift roept de schrijver bij mij een groot respect op. Hij heeft al dit werk gedaan zonder gebruik te hebben kunnen maken van een computer.



Volle kloosters in de jaren dertig van de vorige eeuw. Paters en broeders augustijnen gefotografeerd in de tuin van klooster Mariënhage in Eindhoven.

Ik neem u in vogelvlucht mee naar het katholieke Nederland van de eerste helft van de vorige eeuw. Het aantal groeperingen dat priesters opleidde, bedroeg in deze periode 41. Naast de seculieren (priesters van de toen nog vijf bisdommen)

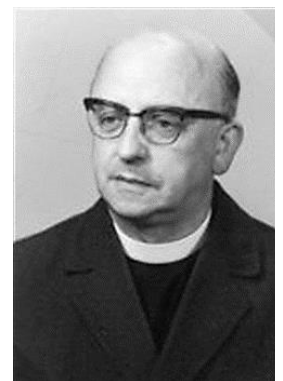
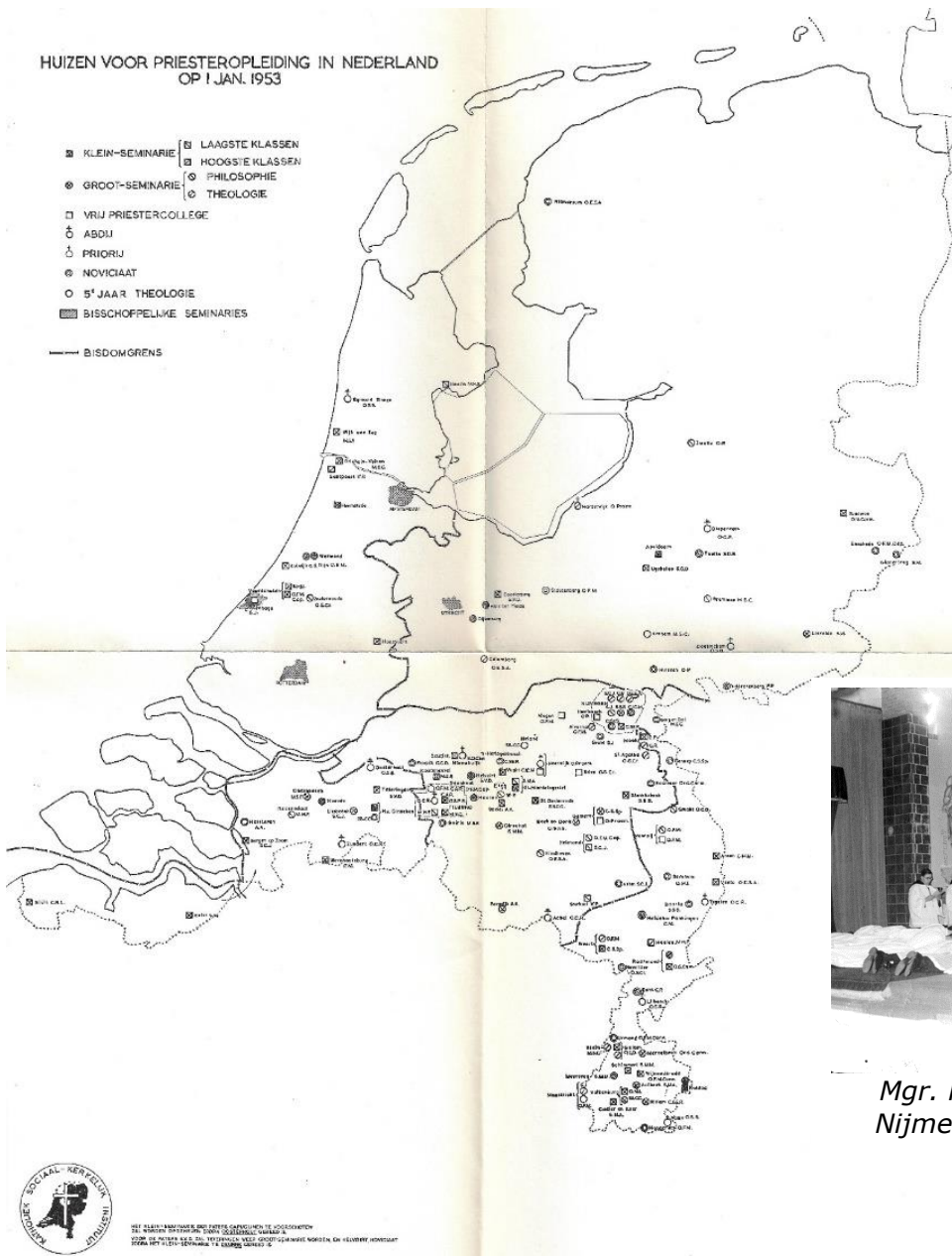
maakt Dellepoort onderscheid in een aantal categorieën ordes en congregaties: de contemplatieven (benedictijnen, cisterciënzers, trappisten), andere oude orden (bijvoorbeeld franciscanen, dominicanen en augustijnen), nieuwe orden en congregaties (bijvoorbeeld jezuïeten, redemptoristen en passionisten) en de missiecongregaties (bijvoorbeeld witte paters, lazaristen en spiritijnen). In 1950 bedroeg het aantal klein- en grootseminaries dat door deze groeperingen geleid werd 136 (10 seculiere en 126 reguliere instellingen). Voor de vestigingsplaatsen: zie het kaartje op de volgende pagina. Jaarlijks brachten deze instellingen enkele honderden priesters voort. De jaren vlak voor de oorlog waren de topjaren met als topjaar 1940 toen 446 jongemannen de handen kregen opgelegd (352 regulieren en 94 seculieren). In de eerste jaren na de oorlog nam het aantal af, maar zeker niet schrikbarend. In de jaren 1946-1952 bedroeg het gemiddelde nog altijd 362. Opgemerkt dient hierbij te worden dat ongeveer een derde deel van de wijdingen naar een missiegebied vertrok.

Bovenstaande cijfers steken schril af bij de huidige situatie. Onderstaand toon ik u enkele getallen betrekking hebbend op Nederland die ontleend zijn

aan de website van het KASKI¹ en die een beeld geven over de snelheid waarmee de Kerk verdwijnt uit Nederland. Opgemerkt dient hierbij te worden dat geloofsgemeenschappen als de onze hierin niet begrepen zijn.

Frans Savelkoul

	2003	2019
Aantal personen die als katholiek geregistreerd staan	4,5 miljoen	3,8 miljoen
Aantal doopsels	37.065	9.130
Aantal eerste communies	40.000	13.500
Aantal zondagse kerkgangers	386.000	154.000
Aantal parochies	1.525	666
Vrouwelijke religieuzen	7.862	2.028
Mannelijke religieuzen	2.996	1.122
Priesters, diakens en pastoraal werkers	1.236	701



*Johannes Josephus Dellepoort (1910-1979)
Foto KDC*



Mgr. Mutsaerts wijdt priesters in de Nijmeegse augustijnenkerk in 1953.



DE KASKI-VERENIGING IS VERBODEN TOEGANG VOOR
DE WETENSCAPPELIJKE TOEGANG VOOR
DE WETENSCAPPELIJKE TOEGANG VOOR
DE WETENSCAPPELIJKE TOEGANG VOOR

¹ KASKI is het sociaal wetenschappelijk instituut verbonden aan de universiteit van Nijmegen dat zich bezighoudt met onderzoek naar godsdienst en levensbeschouwelijke zaken.

Gebed voor de zondag

God van liefde,
die leven geeft in overvloed
ons helpt opstaan
en aanmoedigt onze levensweg te gaan in vertrouwen.
We vragen U:
maak ons ontvankelijk voor bevrijdende woorden van mensen
in het bijzonder van Jezus, uw Zoon.
Schenk ons moed
om die woorden tot ons te laten doordringen
en ze in praktijk te brengen.
We vragen het U voor tijd en eeuwigheid.
Amen.

Bezinning

God die ons nabij bent,
U leeft dieper in ons
dan wij in onszelf.
U kent de hunker van ons hart
naar een groot geluk
dat we maar niet vinden.

U doorgrondt hart en nieren
en kent ons in onze diepste verborgenheid.
U weet wat ons het meest ontbreekt
in ons tastend zoeken
naar een leven van volkomenheid.

Maak ons hart ontvankelijk
voor de ontmoeting met U, die Liefde zijt.
Wat onmogelijk lijkt,
wordt dan mogelijk:
dan kunnen we gelukkige mensen worden
die elkaar tot zegen zijn.
(bron onbekend)

Vraag: Wat ontbreekt je het meest?

Zending

Zegen mij, o God,
de aarde onder mijn voeten.
Zegen mij, o God,
de weg waarop ik ga.
Zegen mij, o God,
de mensen op mijn pad.
O God van alle goden,
zegen mij mijn leven. (Zegen van Iona)

God, U die liefde en leven schenkt, zegen ons:
In de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest. Amen.

